

- Appellanten gives medhold i hendes påstande i første instans, med undtagelse af hendes påstand om erstatning af de økonomiske tab.
- Appellindstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger i de to instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremsat seks anbringender vedrørende retlige fejl og forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder.

For det første er appellanten af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl samt gengav de faktiske omstændigheder forkert for så vidt angår det forhold, at appellanten afviste Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ. Retten gengav ligeledes genstanden for klagen forkert.

For det andet har appellanten anført, at Retten begik en retlig fejl ved at fortolke artikel 228 TEUF og afgørelse 94/262 ⁽¹⁾ forkert, således at de blev frataget deres effektive virkning.

For det tredje har appellanten anført, at Retten foretog en forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder hvad angår varigheden af forskelsbehandlingen i forbindelse med opførelsen på listen over egnede ansøgere.

For det fjerde har appellanten foreholdt Retten, at denne foretog en forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder og begik en retlig fejl ved at antage, at Ombudsmanden ikke havde tilsidesat sin pligt til gennemsigtighed og til at udvise omhu.

For det femte har appellanten foreholdt Retten, at denne udelukkede at anvende afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets formand den 23. februar 2003, samt adfærdskodeksen for god forvaltningsskik.

For det sjette er appellanten af den opfattelse, at Retten med urette fastslog, at Ombudsmanden ikke skulle undersøge tilintetgørelsen af sagsakterne vedrørende udvælgelsesprøven.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9.3.1994 vedrørende Ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT L 113, s. 15).

Appel iværksat den 10. juli 2015 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 29. april 2015 i sag T-470/11, Total og Elf Aquitaine mod Kommissionen

(Sag C-351/15 P)

(2015/C 294/56)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved V. Bottka og F. Dintilhac, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Total SA og Elf Aquitaine SA

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom afsagt af Retten den 29. april 2015 i sag T-470/11 ophæves.
- Det fastslås, at den ved Retten anlagte sag ikke kan antages til realitetsbehandling.
- De appellindstævnede parter pålægges at betale alle sagsomkostningerne ved denne sag og sagen i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har anført de tre følgende anbringender til støtte for appellen.

Ifølge det første og andet anbringende forkastede Retten i den appellerede dom med urette Kommissionens påstand om sagens afvisning. Kommissionen har med det første anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den fandt, at Kommissionens regnskabsførers skrivelser af 24. juni og 8. juli 2011 havde retligt bindende virkninger. Regnskabsførers skrivelser var således simple anmodninger om betaling i forbindelse med gennemførelsen af Methacrylater-beslutningen og forberedte en eventuel tvangsfuldbyrdelse deraf efter Rettens dom i sag T-217/06 ⁽¹⁾, som nedsatte størrelsen af den bøde, Arkema var blevet pålagt, mens de appelindstævntes bøder blev fastholdt i dom af samme dato i sag T-206/06 ⁽²⁾ (senere stadfæstet ved Domstolens kendelse i sag 421/11 P) ⁽³⁾. Regnskabsførers skrivelser er heller ikke en tvangsfuldbyrdelse og fastsætter således ikke Kommissionens »endelige stillingtagen«. Derudover har regnskabsførers skrivelser ikke retligt bindende virkninger, som adskiller sig fra de retlige virkninger af Methacrylater-beslutningen, og disse retsvirkninger kan ikke længere anfægtes, efter at de appelindstævnte har udtømt prøvelsesmulighederne. Det andet appelanbringende vedrører den omstændighed, at den appellerede dom ikke overholder principperne om litis pendens og retskraft, som følger af Domstolens kendelse i sagen C-421/11 P.

Det tredje anbringende, som fremføres subsidiært for det tilfælde, at Domstolen skulle forkaste det første og andet anbringende, vedrører endelig selvmodsigende begrundelser. Retten har i præmis 113 med urette fastslået, at Kommissionen havde fået opfyldt alle sine krav mod såvel Arkema som de appelindstævnte, der er solidarisk medansvarlige, selv om Retten i præmis 9 korrekt havde bemærket, at Arkema havde beklaget, at selskabet ikke kunne acceptere, at Kommissionen tilbageholdt noget beløb overhovedet, hvis dets søgsmål ved EU's retsinstanser blev kronet med held. Disse selvmodsigende begrundelser påvirkede Rettens bedømmelse af sagens substans og udgør en tilstrækkelig begrundelse for ophævelse af den appellerede dom.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:251

⁽²⁾ ECLI:EU:T:2011:250

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2012:60

Appel iværksat den 13. juli 2015 af Bank of Industry and Mine til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 29. april 2015 i sag T-10/13, Bank of Industry and Mine mod Rådet

(Sag C-358/15 P)

(2015/C 294/57)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Bank of Industry and Mine (ved advokaterne E. Rosenfeld og S. Perrotet)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Rets Første Afdeling i sagen T-10/13, som blev meddelt appellanten den 5. maj 2015, hvorved Retten frifandt Rådet for annulationsøgsmålet anlagt af selskabet Bank of Industry and Mine i nævnte sag, og pålagde selskabet samtlige sagsomkostninger, annulleres.
- Appellantens påstande i sagen i første instans tages til følge.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.